

сж ми разправяли, че тамъ се мре по-леко. Тъй ще те изкупя, мили мой. Защо да казватъ хората, че си билъ бѣглець? Нима не е хубаво да се биешъ за своята родна страна? Пъкъ най-после може и да се умре за нея. Защо да не умремъ, щомъ я обичаме? Нѣкога тъй ни учеше баща ни.

М. — Моята родна страна и това, което обичамъ, си била само ти, Тинке. Ако е потрѣбенъ животътъ ми за моята обичъ къмъ тебе, азъ съ готовностъ ще го дамъ. Стига да пожелаешъ.

Т. — Да жертвувашъ живота си за мене ли? Не. Ти трѣбва да пазишъ живота си, защото на мене ако не трѣбва, ще трѣбва на много други. Животътъ на мъжете е нуженъ именно за тѣзи много, а животътъ на жената — само на единъ мъжъ. А какъ ще бжда щастлива съ този мъжъ, когато той утре не ще има доблестъта да се яви предъ тѣзи много, предъ това общество, на което е изневѣрилъ, и което съ право ще му каже: измѣнникъ?

М. — Тинке!

Т. — Човѣкъ живѣе само за обществото, мили мой. И азъ искамъ да изкупя грѣха ти предъ него, защото еднакво обичамъ и него.

М. — Тинке, ти не знаешъ, какво приказвашъ.

Т. — Защо? — После: — Но... не можешъ ли ми каза, колко има отъ тукъ до фронта на твоята войскава часть?

М. — Тинке, ти не си на себе си. Азъ мисля, че ти не съзнавашъ това, което говоришъ.

Т. — О-о, азъ наистина не всѣкога съзнавамъ всичко, но това, което сега говоря, съзнавамъ напълно.

М. — Наистина ли?

Т. — Страхувашъ ли се? Ние двамата се събрахме като ангели и ще се раздѣлимъ пакъ като такива. Между насъ не е имало нищо друго, освенъ една чиста и невинна любовъ. А какъ красива ще бжде тази любовъ, ако си остане както е била досега! — После: — Азъ ще отида на фронта и ще се сражавамъ отъ твое име. Ако остана жива, ние пакъ ще бждемъ заедно, но ако умра, моля те само едно: обичай ме и ти, както азъ съмъ те обичала. Така чрезъ обичъта ти къмъ мене азъ ще поживѣя по-дълго за тебе и съ тебе, макаръ и мъртва.